

[Johs. Christiansen.]

smal Sejlrende mellem de to Øer er der Fladvand, og ved Ebbe hænder det hyppigt, at Jollerne tager Bunden. Saa er der ikke andet for, end at Passagererne enten maa bæres i Land eller ogsaa smide Sko og Strømper og vade Resten af Vejen. Hvad det vil sige i daarligt Vejr, behøver jeg næppe at udmale nærmere. Tidssvarende tør jeg i hvert Fald nok antyde, at det ikke er.

Der var for nogle Aar siden et Arbejde i Gang for at faa bygget en Dæmning mellem Nyord og Ulfhale med Bro over Sejlrenden. Projektet, som da forelaa, var budgetteret til ca. 200 000 Kr., men Staten sagde Nej under Henvisning til, at der var for faa Mennesker paa Øen. Det er rigtigt, at Øen er tyndt befolket nu, den har kun lidt over 200 Indbyggere, hovedsagelig Fiskere og Landmænd, men for et halvt Hundrede Aar siden boede der over 400 Mennesker paa denne Ø. Det vil altsaa sige, at der i Løbet af et halvt Aarhundrede er sket en Halvering af denne Øs Befolkning, og jeg maa maaske sige, at det jo er stærke Tegn paa, at Befolkningen er ved at uddø. Det kan skyldes Aarsager, som jeg nu imidlertid ikke skal komme nærmere ind paa her, men at det i høj Grad staar i Forbindelse med de elendige Samfærdselsforhold, det er givet. Frisk Blod tilføres der overhovedet ikke Øen. Hvem vil i vore Dage frivilligt tage Ophold paa en næsten afsondret Ø?

Jeg synes, det er noget uforsvarligt af det offentlige at lade en Ø som denne skøtte sig selv, og jeg henstiller derfor til den højtærede Minister for offentlige Arbejder at lade foretage en Undersøgelse paa Stedet med det Formaal at faa etableret en mere tidssvarende Forbindelse mellem Nyord og Ulfhale, ligesom jeg samtidig henstiller, at Havneforholdene paa Øen undekastes en rimelig Forbedring til Støtte for de Fiskere, der driver deres Erhverv fra Nyord Havn. Der er et gammelt Ord, der siger, at lidt har ogsaa Ret, og vel er en Befolkning paa godt 200 Mennesker ingen stor Del af vort fælles Samfund, men det er nu engang ikke i Overensstemmelse med godt Landsmandsskab, synes jeg, hvis man i Længden fuldkommen negliger disse Menneskers, for mig at se, helt berettigede Krav paa at faa Hjælp til Skabelse af saadanne Forbindelser med Omverdenen, som er en Livsbetingelse for deres Erhverv og det lille Samfund, de tilhører.

Spørgsmaalet om Ungdommen og en mere effektiv Jordudstyknings ligger og har altid ligget Det radikale Venstre varmt paa Sinde. Jeg overdriever ikke, naar jeg siger,

at mit Parti stedse er gaaet i Spidsen her. Lad mig eksempelvis nævne de store Jordreformer af 1919, der blev gennemført af det andet Ministerium Zahle. Men Trangen til at blive selvstændige Borgere indskrænker sig jo ikke til de unge paa Landet alene. Den samme fremadrivende Kraft findes lige saa fuldt hos Byungdommen, bl. a. den, der er beskæftiget ved Haandværk og ved Handel. Her har Samfundet Opgaver, som det vil hævne sig ikke at søge løst paa bedst mulig Maade.

For det første maa Samfundsmagten drage Omsorg for, at Adgangen til de Uddannelsesmidler, man raader over, lettes mest muligt, ogsaa af Hensyn til den Konkurrence, der i stigende Grad vil blive paaført os ude fra. For det andet maa der gøres Udveje for, at vore Byerhvervs dygtige unge lettes i Starten, naar den Dag er inde, da de prøver at komme i Vej med deres egen selvstændige Virksomhed. Her vil jeg for Haandværkerungdommens Vedkommende gerne pege paa Ønskeligheden af en formaalstjenvlig Udbygning af Haandværkerlovgivningen. Noget af det første, man maaske med Held vil kunne gøre, er at søge optaget en Bevilling til de fortræffelige Lærlingekursus, som det kniber mange Mestre, navnlig de mindre, alene at bestride Omkostningerne til. En anden Vej, man kunde gaa, er at skabe Mulighed for Etabløringslaan paa billige Vilkaar i videst mulig Udstrækning. Men jeg henstiller samtidig, at Regeringen foranlediger iværksat de fornødne Overvejelser til, at ogsaa Handelens Ungdom kan faa sin Chance, selv om den er uden egen Kapital, hvor det gælder enten at skaffe sig Del i en speciel Videreuddannelse eller at starte sin egen Forretning.

Et andet Forhold i samme Sag vedrører de unge, der gerne vil i Gang med en Importforretning. Som det er nu, forbeholdes Importbevillingerne stort set de bestaaende Virksomheder. Jeg siger dette til de Brancheforeninger, der jo saadan set har de nye Importørers Skæbne i deres Haand, men jeg siger det ogsaa fra dette Sted naturligvis navnlig til de bevillingsudstedende Myndigheder, som, hvis Forholdene ikke bedres, sikkert vil kunne hidføre saadanne Ændringer i det bestaaende System, at de unge Handelsmænd, der har Evnerne og Driften i sig, kan faa deres Chance. Det skulde glæde mig meget, om den højtærede Handelsminister, der selv har følt Glæden ved at tage fat paa sit eget med stærke Hænder og frisk Sind, vil have sin Opmærksomhed henvendt paa de Forhold, jeg her har omtalt.

I nær Forbindelse med det, jeg allerede